

Flertal i Landstinget. Det har I. A. Hansen stillet i Udsigt. Den højtærede Ministers Kollega, Justitsministeren, sagde det i 1902 i Klosterskoven. Nu var her en Situation, kunde man mene, hvor de radikale og hvor vi vilde støtte dem, hvor de havde $\frac{3}{4}$ eller $\frac{4}{5}$ af Befolkningen, og hvor de altsaa kunde have faaet Flertal i Landstinget. Saa viser det sig, at naar et Flertal bliver saa stærkt, at det endelig har Magt til at skaffe sig Flertal i Landstinget ved de kongevalgtes Opløsning, da have de tabt de Idealer, de havde, da de vare et almindeligt Flertal. Den Gang de vare et almindeligt Flertal, havde de ikke Magten, og nu, da de have faaet $\frac{3}{4}$ eller $\frac{4}{5}$ af Vælgerne, saa de kunne knække Landstinget, have de ikke længere Villien dertil, saa ere de bleven for store, saa have de for mange konservative Interesser, og saa er der for mange ny Lag, som under den ulykkelige Forfatningskamp have meldt sig, saa at de ikke ere stærke nok.

Det, der er slaaet fast, er, hvad vi vidste i Forvejen, at Forfatningen af 1866 duer ikke. Men den Forfatning bliver staaende, og den Kommunalforfatning, som de have lavet paa Grundlag af Forfatningen af 1866, vil blive staaende, saa længe de Herrer ere Flertal i denne Sal, og saa længe en Regering som den eller af lignende Art sidder paa Ministerbænken. De Herrer kunne ikke gaa til Valg og sige: Saa snart vi faa yderligere Magt, søge vi at afskaffe de privilegerede Vælgere, thi de have jo haft Magten, de have haft en Magt, som de ikke før have haft, og som de ikke mere faa, men de brugte ikke denne Magt. En af Ministrene har for øvrigt i sit Blad skrevet, at denne Ordning vilde vedvare i en uoverskuelig Fremtid. Saa uoverskuelig bliver den nu ikke. Men saa længe dette Flertal sidder, vil den bestaa.

Men vi Socialdemokrater, — og hermed vil jeg slutte, — nedlægge vor Protest mod dette Forlig og sige dermed til alle Vælgere: Der er et Parti — og foruden dette endnu et andet Parti — der ikke svigtede den almindelige Valgrets Sag, som kæmper videre for dens fulde Virkeliggørelse i Sogn, By, Amt og Stat, den lige og almindelige Valgrets fuldstændige Gennemførelse uden Afslag og Kompromisser i hele vort kommunale og hele vort politiske Liv. Det kæmpe vi videre for, og vi rejse et nyt Flertal, og dette Flertal ligger og venter derude, og det behøver blot Oplysning, en forfriskende Regn, saa vaagner det og mel-

der sig. De Tusinde, Titusinde og Hundredetusinde Tjenestefolk, de Tohundredetusinde Husmænd, alle Landarbejdere, de smaa næringsdrivende i By og paa Land og de Hundredetusinde organiserede Byarbejdere, alle disse ere hver for sig de mange, og den Dag, de mange forene sig med de mange, ere de de fleste, og den Dag nærmer sig, og den Dag bane de Herrer selv Vejen for ved dette Forlig, som de Herrer ville gennemføre. Vi nedlægge vor Protest derimod, vi anerkende det ikke, vi gaa videre ud i Befolkningen og rejse Kampen for Kravet om dette Forligs Omdannelse, Kuldkastelse, indtil den lige, almindelige Valgret har sejret her i Landet i Sogn, i By, i Amt og i Stat.

Anders Nielsen: Jeg beklager, at jeg jeg med mit Foredrag for noget siden gav det ærede Medlem Anledning til at karakterisere denne Tale for at være noget varm og noget højere stemt, end han syntes om. Jeg beklager det, fordi jeg efter nu at have hørt paa det ærede Medlem i en hel Time har faaet det Indtryk, at naar det ærede Medlem besværede sig over mit Foredrag, var det, fordi han havde Følelsen af, at jeg vilde trænge ind paa hans Gebet, vilde fratage ham hans Privilegium paa at tale højt og skruet.

Bergbjerg: Hvis de Herrer havde staaet som Sejrherre nu, havde de kunnet nøjes med 5 Minutter, og jeg kunde da ogsaa have gjort det og vilde have gjort det. Jeg vilde have ønsket Regeringen til Lykke dermed! Nu staa vi som Modstandere, nu maa jeg tage op, hvad de Herrer have sagt i deres lange Taler, og jeg har brugt akkurat den Tid til at imødegaa dem, som de selv have brugt til deres Taler. Men Kampen føres videre ude paa Valgtribunerne.

N. Andersen: Det er ret mærkelige Ting, man kan faa at høre i denne mærkelige Verden. Vi have i Dag blandt andet været Vidne til, at den højtærede Indenrigsminister og den ærede Ordfører for Flertallet (Anders Nielsen) med Glæde og Begejstring have karakteriseret den Sejr, der er vunden derved, at vi nu ere komne saa godt som til Afslutning af Kampen om en Reform af den kommunale Valgret, og det uagtet det nu foreliggende Forslag i Virkeligheden rent praktisk og forstandigt set kun rummer Fremskridt og Forbedringer for den Del — den ganske vist meget store Del —